

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 698/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti súdneho exekútora [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, proti postupu Okresného súdu Michalovce v konaní sp. zn. 18Er/544/2003 a proti jeho uzneseniam č. k. 18Er/544/2003-11 z 8. septembra 2020 a č. k. 18Er/544/2003-21 z 26. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami okresného súdu v exekučnom konaní, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Povinnému bola za priestupok rozkazom dopravnej polície, ktorý nadobudol vykonateľnosť 4. júna 2001, uložená pokuta [REDACTED] eur, ktorej zaplataenia sa Krajské riaditeľstvo Policajného zboru ako oprávnený domáhalo návrhom na vykonanie exekúcie. Okresný súd sťažovateľa 8. januára 2004 poveril vykonaním exekúcie. Sťažovateľ 17. februára 2020 vydal upovedomenie o zastavení exekúcie a výzvu oprávnenému na úhradu trov starej exekúcie, a to z dôvodu, že boli naplnené podmienky na takýto postup podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení exekúcií“).

3. Proti upovedomeniu sťažovateľa o zastavení exekúcie podal oprávnený námietky, o ktorých rozhodol okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 8. septembra 2020 tak, že zrušil

upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Pritom vychádzal z § 88 ods. 1 zákona o priestupkoch, podľa ktorého rozhodnutie o uložení pokuty za priestupok možno vykonať do troch rokov od uplynutia lehoty určenej na jej zaplatenie. Keďže pokuta nebola zaplatená do 4. júna 2004, teda do troch rokov od vykonateľnosti rozkazu o uložení pokuty, právo oprávneného prekludovalo, čo treba podradiť pod § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané. Z toho okresný súd vyvodil, že exekúcia mala byť už dávno zastavená, nemožno ju zastaviť podľa zákona o ukončení exekúcií, celú procesnú situáciu možno vyriešiť len tak, že upovedomenie sťažovateľa o zastavení sa zruší a exekúcia sa následne zastaví uznesením súdu podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté namietaným uznesením sudcu z 26. novembra 2020 tak, že sa táto sťažnosť zamieta.

4. Týmto ústavnou sťažnosťou namietaným uzneseniam, ktoré nadobudli právoplatnosť už 12. januára 2021, nasledovalo uznesenie okresného súdu č. k. 18Er/544/2003-32 z 22. februára 2021, ktorým bolo rozhodnuté tak, že exekúcia sa zastavuje a sťažovateľovi sa z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 243j Exekučného poriadku nepriznáva náhrada trov exekúcie. I proti tomuto uzneseniu bola sťažovateľom 29. apríla 2021 podaná ústavná sťažnosť, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 358/2021-21 zo 6. júla 2021 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

III.

5. Podľa sťažovateľa namietané uznesenie sudcu nedáva odpovede na jeho argumentáciu v sťažnosti. Poukazuje na to, že na základe návrhu oprávneného podaného tesne pred uplynutím prekluzívnej lehoty riadne vymáhal jeho pohľadávku a po jej preklúzii vzniknuté trovy exekúcie. Podľa sťažovateľa ním vydané upovedomenie o zastavení exekúcie bolo zrušené okresným súdom v dôsledku arbitrárneho právneho názoru, keď okresný súd Exekučný poriadok a zákon o ukončení exekúcií vyložil celkom nesprávne, keďže ak exekúciu nezastavil do konca roka 2019 podľa Exekučného poriadku, nemohol tak urobiť po 1. januári 2020 z dôvodu, že v tom čase už bola exekúcia zastavená zo zákona. To podľa sťažovateľa vedie k tomu, že mu nebude priznaná náhrada trov exekúcie proti oprávnenému. Hoci by sa táto čiastka mohla zdať bagateľnou, takých rozhodnutí okresného súdu bolo viac a jeho právny názor je celkom v rozpore s rozhodnutiami iného okresného súdu z obvodu rovnakého krajského súdu. Napokon sťažovateľ poukazuje na to, že namietané uznesenie okresného súdu pre neho malo neakceptovateľné následky, keďže nasledujúcim rozhodnutím mu náhrada trov exekúcie nebola priznaná z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

IV.

6. Vo vzťahu k postupu okresného súdu z ústavnej sťažnosti nevyplývajú žiadne osobitné námietky, ako tie, ktoré osobitne smerujú k ústavnou sťažnosťou namietaným uzneseniam okresného súdu. Ústavná sťažnosť v rozsahu proti postupu okresného súdu neobsahuje konkrétne skutkové a právne dôvody, ktoré mali viesť k porušeniu základných práv sťažovateľa tak, ako ich ustanovuje § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. V rozsahu proti postupu okresného súdu nemá ústavná sťažnosť náležitosti ustanovené zákonom, a preto bola podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

7. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka z 8. septembra 2020 sťažovateľ mohol podať podľa Civilného sporového poriadku sťažnosť, túto možnosť aj využil a o jeho sťažnosti bolo rozhodnuté druhým z namietaných uznesení. Preto proti tomuto uzneseniu ústavný súd nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti a z toho dôvodu bola ústavná sťažnosť v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

8. Vo vzťahu k druhému z namietaných uznesení z 26. novembra 2020, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, treba uviesť, že nešlo o konečné rozhodnutie a nasledovalo mu rozhodnutie okresného súdu, ktorým bola exekúcia zastavená a sťažovateľovi nebola priznaná náhrada trov exekúcie s tým, že ústavná sťažnosť proti tomuto uzneseniu bola odmietnutá. Namietané uznesenie okresného súdu malo za následok právoplatné zrušenie sťažovateľom vydaného upovedomenia o zastavení exekúcie. Prístup ústavného súdu ku kasačným rozhodnutiam vyplýva z východiska, podľa ktorého aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť spôsobilé porušiť základné právo účastníka. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok (II. ÚS 344/2019 z 21. novembra 2019). Namietané rozhodnutie ovplyvnilo priebeh exekučného konania len v tej rovine, že k zastaveniu exekúcie dôjde z iného ako sťažovateľom v upovedomení o zastavení exekúcie vyjadreného dôvodu, čo zároveň bude viesť k tomu, že znova bude musieť byť rozhodnuté o náhrade trov exekúcie sťažovateľa. Z toho vyplýva, že zrušenie upovedomenia o zastavení exekúcie s konečnou platnosťou nepredurovalo to, že sťažovateľovi nebude náhrada trov exekúcie priznaná a s touto otázkou sa okresný súd vysporiada na to nasledujúcim uznesením, v ktorom aj v konečnom dôsledku bol vyjadrený celkom iný dôvod nepriznania náhrady trov exekúcie sťažovateľovi. Preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti uzneseniu z 26. novembra 2020 zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

9. Na okraj spôsobu uplatnenia základných práv sťažovateľa treba uviesť, že postup sťažovateľa, ktorý s krátkym časovým odstupom podal dve ústavné sťažnosti proti viacerým, na seba naväzujúcim rozhodnutiam všeobecného súdu z jedného exekučného konania, je nielen nevhodný, no vychádza aj z nesprávneho pochopenia účelu ústavnej sťažnosti. Takýto roztrúsený prístup k uplatňovaniu základných práv sťažuje možnosť koncentrovaného uchopenia námietky ich porušenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu